

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **J. S.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 czerwca 2015 r.,

zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu

Apelacyjnego w Łodzi z dnia 6 maja 2015 r. (II AKo 92/15) o odmowie przyjęcia

wniosku o wznowienie postępowania w sprawie VI K 1821/12 Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi zakończonego wyrokiem tego Sądu z dnia 10 lipca

2013 r., utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 listopada 2013 r. w sprawie V Ka 1386/13,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zażalenie wnioskodawcy jest bezzasadne.

W pełni zgodzić należy się ze stanowiskiem zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia. Pismo skazanego nie spełnia jakichkolwiek wymogów wniosku o wznowienie postępowania. Wskazuje co prawda przepis procedury karnej odnoszący się do wznowienia postępowania, lecz dotyczy on stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności z Konstytucją RP przepisu prawnego, na podstawie którego wydano orzeczenie rozstrzygające sprawę.

Oczywistym jest, że przed Trybunałem Konstytucyjnym nie zapadło takie rozstrzygnięcie, które podważałoby podstawy skazania J. S.

Równie prawidłowo wskazano w skarżonym zarządzeniu, że w sprawie, o wznowienie której wnosił skazany, nie stosowano w ogóle art. 75§1 k.k.

Do zupełnie innych okoliczności skazany odwołał się w zażaleniu na przedmiotowe zarządzenie. I tutaj jednak, powołuje się on, na popełnione w jego ocenie podczas rozpoznawania sprawy, błędy postępowania dowodowego, nie zaś na przesłanki mogące powodować wznowienie postępowania.

Słusznie zatem oceniono, że nie ma potrzeby wzywania skazanego do uzupełniania braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania, skoro jego pismo w najmniejszym stopniu wnioskiem takim nie jest. Co więcej, w tej sytuacji wystarczające było poinformowanie o tym skazanego pismem.

O ile zaś skazany chciałby domagać się w przyszłości wznowienia postępowania w sprawie VI K 1821/12 winien uczynić to w sposób odpowiadający właściwym przepisom procedury karnej. W szczególności powinien to uczynić w jego imieniu adwokat – art. 545§2 k.p.k. W tym celu winien albo ustanowić pełnomocnika z wyboru albo zwrócić się o przyznanie mu takiego z urzędu.

Powyższe powoduje, że zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie. Kierując się przedstawionymi względami, Sad Najwyższy orzekł, jak na wstępie.